

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ସମସ୍ତତଃ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ, କାହାକୁ ଘୃଣା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ପଦ୍ମ ଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ନିର୍ଗତ ରହିବାକୁ ହେବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କର ବିଜୟର ବାଦ୍ଯ କେବେ ବାଜିବ ? ବାଃ-ବାଃ କିପରି ହେବ ?

ଉତ୍ତର:- ଅନତିମ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ତୁମ ଉପରେ ମାୟାରୂପୀ ଗ୍ରହର ପ୍ରଭାବ ପଡିବା ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ, ତୁମେ ସର୍ବଦା ନିର୍ବିଘ୍ନ ରହିବ, ସମସ୍ତେ ତୁମର ବାଃ-ବାଃ କରିବେ ସେତେବେଳେ ବିଜୟର ବାଦ୍ଯ ବାଜିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ତୁମମାନଙ୍କ ଉପରେ ମାୟାର ଖରାପ ଗ୍ରହର ପ୍ରଭାବ ପଡିଯାଉଛି । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ବିଘ୍ନ ଆସୁଛି । ସେବା କରିବା ପାଇଁ ୩ ପାଦ ପୃଥିବୀ ମଧ୍ୟ ମୁସକିଲରେ ମିଳୁଛି କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ସମୟ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ ।

ଗୀତ:- ଧୀରଜ ଧର ମନୁଆ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ପୁରୁଷାରଥର କରମାନୁସାରେ ଜାଣୁଛନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁରୁଣା ନାଟକ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବାକି ଦୁଃଖର ଦିନ ଆଉ କିଛି ସମୟ ବାକି ଅଛି ଏହାପରେ ପୁଣି ସଦାସର୍ବଦା ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ରହିବ । ଯେତେବେଳେ ସୁଖ ବିଷୟରେ ଜାଣିପାରନ୍ତି ସେତେବେଳେ ବୁଝି ହୋଇଯାଏ ଯେ ଲାଏ ହେଉଛି ଦୁଃଖଧାମ, ତେବେ ଏହା ମହାନ ଅନ୍ତର ହୋଇଗଲା ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ସୁଖ ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାରଥ କରୁଛ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏହି ଦୁଃଖର ପୁରୁଣା ନାଟକ ଏବେ ଶେଷ ହେବ । ତୁମେ ସୁଖ ପାଇବା ପାଇଁ ଏବେ ବାପବାଦାତ୍ମକ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଛ । ଏକଥା କାହାକୁ ବି ବୁଝାଇବା ବହୁତ ସହଜ । ଏବେ ଆମକୁ ବାବାତ୍ମକ ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଆମକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ଆମକୁ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପଦ୍ମ ଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ସମସ୍ତତଃ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ମଧ୍ୟ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ତୁମେ ସମ୍ପର୍କ ରକ୍ଷା ନ କରିବ ତେବେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ସାମନ ହୋଇଗଲ । ସେମାନେ ଘର ଗୃହସ୍ଥ ସହିତ ସମ୍ପର୍କ ରଖି ନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ତାକୁ ନିବୃତ୍ତିମାର୍ଗ, ହଠାତ୍ କୁହାଯାଉଛି । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି ତାକୁ ହଠାତ୍ କୁହାଯିବ । ଆମେମାନେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖୁଛୁ, ଯାହାକି ଭଗବାନ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ଗୀତା ଭାରତର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର ଅଟେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଧର୍ମଶାସ୍ତ୍ର କ’ଣ, ତା ସହିତ ଆମର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କୌଣସି ପ୍ରବୃତ୍ତିମାର୍ଗର ନୁହଁନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ହେଲା ହଠାତ୍, ଘରଦ୍ୱାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲରେ ଯାଇ ବାସ କରିଥାନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତି ଜନ୍ମରେ ସନ୍ନ୍ୟାସ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତୁମେମାନେ ତ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ଥରେ ମାତ୍ର ସନ୍ନ୍ୟାସ କରୁଛ, ଯେଉଁ ସନ୍ନ୍ୟାସ ଦ୍ୱାରା ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରାରବ୍ଧ ଭୋଗ କରୁଛ । ସେମାନଙ୍କର ହେଉଛି ହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ ହଠାତ୍, ତୁମର ହେଉଛି ବେହଦର ସନ୍ନ୍ୟାସ ଅର୍ଥାତ୍ ରାଜଯୋଗ । ସେମାନେ ତ ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମକୁ ଛାଡିଦେଉଛନ୍ତି । ରାଜଯୋଗର ତ ବହୁତ ଗାୟନ ରହିଛି । ଭଗବାନ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ନିର୍ଗତ ଭାବରେ ତାଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ବୋଲି କୁହାଯିବ ନା । ତେବେ ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ଭଗବାନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବେହଦର ବାବା ତ ହେଉଛନ୍ତି ନିରାକାର । ସିଏ ହିଁ କେବଳ ବେହଦର ରାଜତ୍ୱ ଦେଇପାରିବେ । ଏଠାରେ ତ ଗୃହସ୍ଥ ଧର୍ମକୁ ଘୃଣା କରାଯାଉନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଅନତିମ ଜନ୍ମରେ ଗୃହସ୍ଥରେ ରହି ପବିତ୍ର ରୁହ । ତେବେ ପତିତ-ପାବନ କୌଣସି ସନ୍ନ୍ୟାସୀକୁ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ନିଜେ ଗାୟନ କରୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ-ପାବନ..... ତାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି, ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ଚାହୁଁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ସେହି ଦୁନିଆ ହିଁ ଅଲଗା । ସେମାନେ ଘର ଗୃହସ୍ଥରେ ହିଁ ରହୁନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମାନିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ କେବେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ନା ବାବା କେବେ ହଠାତ୍ ଶିଖାଇପାରିବେ ନା ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ କେବେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ପାରିବେ । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ଏବେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ବିଶାଳ ସମ୍ମିଳନୀ ହେଉଛି, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ, ଲେଖା ମାଧ୍ୟମରେ ସମସ୍ତତଃ ଦେବାକୁ ହେବ । ସେହି ସମ୍ମିଳନୀରେ ତ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ମତଭେଦ ହୋଇଯାଉଛି । ଲେଖା ଆକାରରେ ଦେଲେ ସମସ୍ତେ ବୁଝିଯିବେ ଏମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ’ଣ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର, ତେଣୁ ଆମେ ଶୁଦ୍ର କୁଳର ସଦସ୍ୟ କିପରି ହୋଇପାରିବୁ ବା ବିକାରୀ କୁଳରେ ଆମେ ନିଜକୁ କିପରି ଅନବଗ୍ରହ କରାଯିବୁ, ସେଥିପାଇଁ ମନା କରିଦେଉଛୁ । ଆମେମାନେ ହେଲେ ଆସ୍ତକ, ସେମାନେ ନାସ୍ତକ । ସେମାନେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମାନୁ ନାହାନ୍ତି, ଆମେ ଇଶ୍ୱରଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । ତେଣୁ ମତଭେଦ ହୋଇଯାଉଛି । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ବାବାତ୍ମକ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ସେମାନେ ହେଲେ ନାସ୍ତକ । ତେବେ ବାବା ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ଆସ୍ତକ କରାଇବେ । ବାବାତ୍ମକ ହୋଇ ରହିଲେ ତାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିଯିବ । ଏହା ବହୁତ ବହୁତ ଗୁହ୍ୟ କଥା । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ଏହି କଥାକୁ ବୁଝିବାର ଗଣିବାକୁ ହେବ ଯେ ଗୀତାର ଭଗବାନ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହିଁ ଏଠାକୁ ଆସି ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିଛନ୍ତି । ଭାରତର ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଧର୍ମ ଅଟେ । ଭାରତ ରାଷ୍ଟ୍ରରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ତ ରହିବା ଦରକାର ନା । କିନ୍ତୁ ଏମାନେ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ତୁମେ

ଜାଣିଛୁ ଯେ ଡରାମା ଅନୁସାରେ ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ନିଜର ଧର୍ମକୁ ଭୁଲିବାକୁ ହିଁ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ତ ବାବା ଆସି ପୁଣି ସୁଆପନ କରିବେ । ନଚେତ୍ ପୁଣି ଥରେ ବାବା ଆସିବେ କିପରି ? କହୁଛନ୍ତି ଯେବେ-ଯେବେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମର ଲୋପ ହୋଇଯାଉଛି ତେବେ ଯାଇ ମୁଁ ଆସୁଛି । ପ୍ରାୟଶଃ ଲୋପ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ହେବାର ହିଁ ଅଛି । କଥାରେ କହୁଛନ୍ତି ନା ବଳଦର ଗୋଟିଏ ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି । ବାକି ଆଉ ଗାଟି ଗୋଡ଼ରେ ସୁଷ୍ଟି ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି । ତେଣୁ ମୁଖ୍ୟତଃ ଟଟି ଧର୍ମ ରହିଛି । ଏବେ ଦେବତା ଧର୍ମ ରୂପି ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି, ଅରଥାତ୍ ଏହି ଧର୍ମ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ବରଗଛର ଉଦାହରଣ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହାର ମୂଳଦୁଆ ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି । ବାକି କେବଳ ଶାଖା-ପରଶାଖା ରହିଛି । ସେହିପରି ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଦେବତା ଧର୍ମର ମୂଳଦୁଆ ନାହିଁ, ବାକି ସାରା ଦୁନିଆରେ ମଠ-ପନ୍ଥ ଇତ୍ୟାଦି କେତେ ସବୁ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏସବୁର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ଏବେ ଡରାମାକୁ ଜାଣିଗଲାଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ବୃକ୍ଷ ପୁରୁଣା ହୋଇଗଲାଣି । କଳିଯୁଗ ପରେ ସତ୍ସୟୁଗ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଆସିବ । ଏହି ସୁଷ୍ଟି ରୂପି ଚକ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ଘୁରିବ । ତେବେ ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ— ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେଲା, ଆମେ ଘରକୁ ଯିବା । ଗାଲିବା-ବୁଲିବା, ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ଏହି କଥା ମନେ ରହୁ— ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମନମନାଭବ, ମଧ୍ୟସ୍ଥାଜୀବର ଅରଥ । ଯଦି କୌଣସି ବଡ଼ ସଭାରେ ଭାଷଣ କରିବାର ଅଛି ତେବେ ଏହି କଥା ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ— ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ପୁନର୍ବାର କହୁଛନ୍ତି ଯେ ହେ ପିଲାମାନେ, ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ଧର୍ମ ତ୍ୟାଗ କରି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ସବୁ ପାପ ଭୟମ ହୋଇଯିବ । ମୁଁ ତୁମକୁ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଉଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ଗୃହସ୍ଥ ଆଶ୍ରମରେ ରହି ପଦ୍ମ ଫୁଲ ସମାନ ହୋଇ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ପବିତ୍ର ରୁହ, ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କର । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ସମସ୍ତେ ଦୁର୍ଗତିରେ ଅଛନ୍ତି । ସତ୍ସୟୁଗରେ ଦେବତାମାନେ ସଦଗତିରେ ଥିଲେ । ପୁଣି ବାବା ହିଁ ଆସି ସଦଗତି କରୁଛନ୍ତି । ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ... ଏହା ହେଉଛି ସଦଗତିର ଲକ୍ଷଣ । ଏହି ସଦଗତି କିଏ ଦେଉଛନ୍ତି ? ତାଙ୍କର ପୁଣି ଲକ୍ଷଣ କ'ଣ ? ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ଆନନ୍ଦର ସାଗର । ତାଙ୍କର ମହିମା ବିଲକୁଲ୍ ଅଲଗା । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସମସ୍ତେ ସମାନ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଆତ୍ମା । ସମସ୍ତେ ପରଜାପିତାଙ୍କର ହିଁ ସନ୍ତାନ । ବର୍ତ୍ତମାନ ନୂଆ ରଚନା କରାଯାଉଛି । ପରଜାପିତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ତ ସମସ୍ତେ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଏହି କଥାକୁ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ଉଚ୍ଚ ବର୍ଣ୍ଣ । ଭାରତରେ ହିଁ ବର୍ଣ୍ଣର ଗାୟନ ରହିଛି । ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବା ପାଇଁ ହେଲେ ଏହି ବର୍ଣ୍ଣ ଦେଇ ଗତି କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ସଂଗମ ଯୁଗରେ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ବର୍ଣ୍ଣର ଗାୟନ ରହିଛି ।

ତୁମେମାନେ ଏବେ ସୁଇଚ୍ ସାଇଲେନ୍ସରେ ରହୁ । ଏହି ସାଇଲେନ୍ସ ସବୁଠାରୁ ଭଲ । ବାସ୍ତବରେ ଶାନ୍ତିର ହାର ତ ତୁମମାନଙ୍କ ଗଳାରେ ପଡ଼ିଛି । ସମସ୍ତେ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଘରକୁ ଯିବୁ । କିନ୍ତୁ ସେଠାକୁ ଯିବାର ରାସ୍ତା କିଏ ଦେଖାଇବ ? ଶାନ୍ତିର ସାଗରଟିଏ ବିନା ତ ଆଉ କେହି ଦେଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ଏସବୁ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଉପାସି ଦିଆଯାଇଛି—ଶାନ୍ତିର ସାଗର, ଜ୍ଞାନର ସାଗର । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ତ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ରାଜକୁମାର ଅଟନ୍ତି । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟ ସୁଷ୍ଟିର ବୀଜରୂପ । ଏଥିରେ କେତେ ରାତି-ଦିନର ଫରକ ରହିଛି । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସୁଷ୍ଟିର ବୀଜ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ଏଠାରେ ସର୍ବବ୍ୟାପୀର ଜ୍ଞାନ ତ ରହିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କର ତ ନିଜସାଥୀ ମହିମା ରହିଛି । ସିଏ ସବୁବେଳେ ପୂଜ୍ୟ ହୋଇ ରହିଥାନ୍ତି, କେବେ ପୂଜାରୀ ହୋଇନାଥାନ୍ତି । ଉପରୁ ପରଥମେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାମାନେ ଆସିଥାନ୍ତି ସେମାନେ ପୂଜ୍ୟରୁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । ପଏଣ୍ଟସ୍ ତ ଢେର ବୁଝାଯାଉଛି । ପରବରଗଣୀକୁ କେତେ ଆସୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କୋଟିକରେ କେହି ଜଣେ ଜଣେ ହିଁ ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ରହୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । ପରଜା ତ ଢେର ହେବେ । ମାଳାର ଦାନା ତ କୋଟିକରୁ କେହି ଜଣେ ହିଁ ହୋଇଥାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ନାରଦଙ୍କର ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଇଛି, ତାଙ୍କୁ କୁହାଗଲା ଯେ ତୁମେ ନିଜର ଚେହେରାକୁ ଦେଖ— ତୁମେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ବରଣ କରିବା ଯୋଗ୍ୟ ହୋଇଛ ? ପରଜା ତ ବହୁତ ହେବେ । କିନ୍ତୁ ରାଜା ତ ପୁଣି ବି ରାଜା ଭଳି ହେବ ନା! ଜଣେ ଜଣେ ରାଜାଙ୍କର ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ପରଜା ରହିଥାନ୍ତି । ତେବେ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପୁରୁଷାରଥ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ରାଜାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କେହି ବଡ଼ ରାଜା ଥାନ୍ତି ତ କେହି ଛୋଟ । ଭାରତରେ କେତେ ରାଜା ଥିଲେ! ସତ୍ସୟୁଗରେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ମହାରାଜା ରହିବେ । ସତ୍ସୟୁଗରୁ ଏହି ରାଜବଂଶର ରାଜୁତି ଚାଲି ଆସୁଛି । ମହାରାଜାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ବହୁତ ସମ୍ପତ୍ତି ରହିଥାଏ ଏବଂ ରାଜାମାନଙ୍କ ପାଖରେ କମ୍, ଏହା ହେଉଛି ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ-ଶ୍ରୀନାରାୟଣ ହେବାର ଜ୍ଞାନ । ଏଥିପାଇଁ ହିଁ ପୁରୁଷାରଥ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । କେବେ କେବେ ବାବା ପଚାରନ୍ତି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପଦ ନେବ ଅଥବା ରାମ-ସୀତାଙ୍କର ? ତେବେ ସମସ୍ତେ କୁହନ୍ତି ଯେ ଆମେ ତ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ପଦ ନେବୁ, ମାତା-ପିତାଙ୍କଠାରୁ ପୁରା ବରଦା ନେବୁ । ଏହା ତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ପଦନ କଥା ଅଟେ ନା । ଆଉ କୌଣସି ସୁଆନରେ ଏକଥା ନାହିଁ । ନା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅଛି । ଏବେ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲିଗଲାଣି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଗାଲିବା-ବୁଲିବା ସମୟରେ ଏହିପରି ଭାବ ଯେ ଆମେ ଏହି ସୁଷ୍ଟି ରୂପି ନାଟକର ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ଏବେ ଆମକୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ଏହି କଥା ହିଁ ମନେ ରହୁ । ଏହାକୁ ହିଁ ମନମନାଭବ, ମଧ୍ୟସ୍ଥାଜୀବ କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ବାରମ୍ବାର ମନେପକାଇ ଦେଉଛନ୍ତି— ମୁଁ ତୁମକୁ ଘରକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଆସିଛି । ଏହା ହେଉଛି ଆତ୍ମିକ ଯାତ୍ରା । ଏହି ଯାତ୍ରା ବାବାଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ଶିଖାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଭାରତର ବହୁତ ମହିମା ମଧ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଏହି ଭାରତ ହିଁ ପବିତ୍ର ଭୂମି ଅଟେ । ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖହରତା ଏବଂ ସୁଖକରତା, ଗତି ସଦଗତିଦାତା ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଭାରତ ହିଁ ତାଙ୍କର ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ଅଟେ । ଏହି ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ମୁକ୍ତିଦାତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଏଠାରେ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଚୀରସ୍ଥାନ (ମାଉଣ୍ଟଆରୁ) ରହିଛି । ଭାରତବାସୀ ଯଦିଓ

ଶିବତ୍ବର ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ । ଗାନ୍ଧୀଜୀଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ସିଏ ବହୁତ ଭଲ ଥିଲେ ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଫୁଲ ଆଦି ଦେଇ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପଛରେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ବରତ୍ତମାନ ସେହିମାନଙ୍କର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ସେମାନେ ଯାହା ଚାହଁବେ ତାହା କରିପାରିବେ । ଏଠାରେ ତ ବାବା ଆସି ଗୁପ୍ତ ରୂପରେ ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ସେ ରାଜ୍ୟ ହିଁ ଅଲଗା । ଭାରତରେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଦେବୀ ଦେବତାମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି ଯେ ଅସୁର ଏବଂ ଦେବତାମାନଙ୍କର ଲଢେଇ ଲାଗିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏପରି କିଛି ତ ହୋଇନାହିଁ । ଏହି ଯୁଦ୍ଧ ସ୍ଥଳରେ ତ' ମାୟା ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାକୁ ହୁଏ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବା ହିଁ ମାୟା ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବେ । କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାବା ହିଁ ଆମମାନଙ୍କୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ରାମରାଜ୍ୟର ସ୍ଥାପନା କରାଉଛନ୍ତି । ବାକି ସେଠାରେ ଲଢେଇ ଇତ୍ୟାଦି ହେବାର କୌଣସି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । ବରତ୍ତମାନ ସମୟରେ ତୁମେ ଦେଖୁଛ ଯେ ଏହି ସୃଷ୍ଟିରେ ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହେଲେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନେ । ସେମାନେ ଚାହଁଲେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିପାରିବେ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବେ, ଏଭଳି ନିୟମ ହିଁ ନାହିଁ । ଏହି ରହସ୍ୟକୁ କେବଳ ତୁମେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ବରତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ହିଁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । ବାସ୍ତବରେ ସେମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା କମ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ କାହିଁକି ନା ସେମାନେ ବହୁତ ପଛରେ ଆସିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହି ତିନୋଟି ଧର୍ମ ମଧ୍ୟରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ଧର୍ମ ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟେ । ଏମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ହାତରେ ରଖିଛନ୍ତି । ତ୍ରାମା ହିଁ ଏହିଭଳି ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆମକୁ ରାଜଧାନୀ ମିଳିବାର ଅଛି । କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ୨ ଜଣ ବିଲେଇ ଲଢେଇ କଲେ, ଲହୁଣୀ ତୃତୀୟ ଜଣଙ୍କୁ ମିଳିଲା । ତେଣୁ ସେମାନେ ନିଜ-ନିଜ ଭିତରେ ଲଢେଇ କରିବେ, ମଝିରେ ରାଜ୍ୟ ଭାଗସ୍ୱ ଭାରତାବସୀଙ୍କୁ ମିଳିବ । ତେବେ ଏହି କାହାଣୀ ତ ଛୋଟ କିନ୍ତୁ ଏହାର ଅର୍ଥ କେତେ ବଡ଼ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ଅଦ୍ୱିତୀୟ ଅଟନ୍ତି । ଅଭିନେତା ହୋଇ ମଧ୍ୟ ତ୍ରାମାକୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି, ଅଦ୍ୱିତୀୟ ହୋଇ ଯାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ଏହି ଦ୍ୱିତୀୟ ଗରୀବମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛନ୍ତି । ସାଧୁକାରମାନେ କିଛି ବି ବୁଝୁନାହାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କର ଦୀନ-ବନ୍ଧୁ, ପତିତ-ପାବନ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ବରତ୍ତମାନ ବାବାଙ୍କର ବାସ୍ତବିକ ଅଭିନୟ ଚାଲିଛି । ତୁମକୁ ବଡ଼-ବଡ଼ ସତ୍ୟମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ବିବେକ କହୁଛି ଯେ ଧୀରେ ଧୀରେ ତୁମକୁ ବାଃ-ବାଃ କରିବେ, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତୁମର ବିଦ୍ୟର ବାଦ୍ ସ୍ୱାଦିବ । ଏବେ ତ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଖରାପ ଗ୍ରହ ପଡ଼ିଛି । ତୁମର ବିଦ୍ୱନ୍ ଶେଷ ହୋଇନାହିଁ, ବିଦ୍ୱନ୍ ପତିବାରେ ଲାଗିଛି । ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ବିଦ୍ୱନ୍ ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିବ । ତୁମେ ଯେତେ ପୁରୁଷାରଥ କରିବ, ସେତେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବ । ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ ୩ ପାଦ ଭୂମି ମିଳିନଥିଲା । ଏହା ବରତ୍ତମାନ ସମୟର ଗାୟନ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା କେହି ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ ଯେ ବାସ୍ତବରେ ସେହିମାନେ ହିଁ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବେ । ତୁମେମାନେ ବରତ୍ତମାନ ଜାଣୁଛ, ଏଥିରେ ଅବଶୋଷ କରିବାର କିଛି କଥା ହିଁ ନାହିଁ । କଲ୍ପ ପୁରବର ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ତୁମକୁ ତ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ହଲଚଲ୍ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏବେ ନାଟକ ଶେଷ ହେଉଛି, ବରତ୍ତମାନ ଆମେ ସୁଖଧାମକୁ ଯିବା । ତେଣୁ ଏଭଳି ପାଠ ପଢ଼ିବା ଉଚିତ୍ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ଆରତ୍ତା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଚାଲିବା-ଚାଲିବା ସମୟରେ ନିଜକୁ ଅଭିନେତା ଭାବିବାକୁ ହେବ, ଏହି ତ୍ରାମାର ଧାରଣାରେ ଅଟଳ ରହିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁ ଯେ ଏବେ ଆମେ ଘରକୁ ଯାଉଛୁ, ଆମେ ଯାତ୍ରା କରୁଛୁ ।

(୨) ସଦଗତିର ସମସ୍ତ ଲକ୍ଷଣ ନିଜଠାରେ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ, ୧୬ କଳା ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:-

ସହଯୋଗର ଶୁଭଭାବନା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମିକ ବାସ୍ତୁମଣ୍ଡଳ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା ମାଷ୍ଟର ଦାତା ହୁଅ ।

ଯେପରି ପ୍ରକୃତି ନିଜର ବାସ୍ତୁମଣ୍ଡଳର ପ୍ରଭାବର ଅନୁଭବ କରାଇଥାଏ, କେବେ ଗରମ ତ' କେବେ ଥଣ୍ଡା... ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ବିଦ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବା ସଦା ସର୍ବଦା ସହଯୋଗୀ, ସହଜଯୋଗୀ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ଶୁଭଭାବନା ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମିକ ବାସ୍ତୁମଣ୍ଡଳ ସୃଷ୍ଟି କରିବାରେ ସହଯୋଗୀ ହୁଅ । ଅମୃତ ତ' ଏହିଭଳି, ଏହିଭଳି କରମ କରୁଛି ଏଭଳି ଭାବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯେପରି ବି ବାସ୍ତୁମଣ୍ଡଳ ହୋଇଥାଉ, ବସ୍ତୁକି ହୋଇଥା'ନ୍ତୁ ମୋତେ ସହଯୋଗ ଦେବାର ଅଛି । ଦାତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ସବୁବେଳେ ଦେଉଥା'ନ୍ତି । ଶୁଭଭାବନା ଦ୍ୱାରା ହେଉ, ବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ହେଉ ଅଥବା ସମ୍ବନ୍ଧ ସମ୍ପର୍କ ଦ୍ୱାରା କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିବା ଦରକାର ଯେ ମୋତେ ସହଯୋଗୀ ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରର ଅବିଦ୍ୟା ସ୍ଥିତି ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତଙ୍କର ଇଚ୍ଛାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ କାମଧେନୁ ହେବା ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***